

Habakuk

Reimmichlova povest podomačena — Z dovoljenjem založbe

»Luca, glej, smiliš se mi! Nič kaj dobrega nimaš na svetu, po cestah se moraš pomikati in težko vleči. Toda meni ni nič bolje. Mene tudi bolijo noge in se mi kite nategujejo. Kar roko si lahko podava, veš.«

Kobila je odmajala z glavo, kakor češ da ni res.

»Res je, res, Luca. Prav za prav je zame še huje kakor zate. Ti bolje ješ kakor jaz, počitka imaš tudi več in poti nimaš toliko. Tvoja pot je le do Podkraj, moja pa drži daleč daleč gor do nebes; to ti je dolga, strma pot. In muči se mi, da pridem o pravem času tja. Pametna bodi, nikar me ne zadržuj, no, namisli si, potegni, pred teboj bom hodil, ti pa počasi za meno capljaj, no, lepo te prosim!«

Luka je odkreval kakih sto korakov po cesti naprej; ko se je ozrl, je mrha stala še vedno na istem mestu. Možak se je potrpežljivo vrnil in je jel znova:

»Luca, zdaj se mi je posvetilo; voz je pretežek in mu nisi več kos. Bova pa oba. Le počakaj! Jaz bom zadaj, ti pa spredaj — bova že prišla čez klanec; potem pojde pa itak samo.«

Kakor je rekel, tako je tudi storil. Luka je na vso moč potiskal naprej, Luca pa je na vso moč potiskala nazaj. Ker pa je bila Luca močnejša od Luka, se je moral ta jadrno umakniti, da ni prišel pod voz. Povesil je roke in žalostno vzdihnil:

»Zares je zemlja solzna dolina. Nič drugega kakor same bridkosti in težave. Bodi Bogu v čast! Pa moji duši v zveličanje!«

Ali zdajci mu je šinila zvita misel, kajti bil ni le pobožen, temveč tudi prebrisan. Segel je v eno izmed vreč na vozu, privlekel iz nje dve peščici ovsa ter ga pomolil kobil, vendar tako, da ga je držal za klafro daleč pred njo.

To je pomagalo.

Luca je iztegnila vrat, ruk — je potegnila in šla za ovsom, ki ga ji je Luka polagoma dajal.

Zdaj je bilo vse dobro. Kadar je Luca jela vleči, je vlekla in vlekla in na počitek še pomislila ni. Samo Luka, ta je moral iti zraven nje in ji kaj lepega pripovedovati.

Drugače pa je treba reči, da sta si bila Luka in Luca zvesta v lepem in v hudem, v vseh radostih in vseh bridkosti življenja. Skupen jima je bil tudi glavni sovražnik — avtomobil. Če je kje v daljavi zatrobil ali zavekal kak avtomobil, ju je oba tako zbegalo, da nista vedela, kje se ju noge držijo. Luca je švignila z glavo pokonci, z uhlji je jela migljati, Luka pa je zavpil:

»Sveta Marija, že spet ti primahedra tak peklenški smrducelj! Bog nas varuj, Bog nas reši treska in hudega vremena!«

Pograbil je odejo na vozu in ovil z njo kobili glavo, da bi ne videla nič in ne slišala nič. Vtem ji je piskal na uho:

»Le korajžo, Luca, korajžo, pravim! Ognila se bova peklenščku, tuliti more in smrdeti, ali drugače nama ne more kaj.«

Ko je avto nato mimo njiju švignil, sta se Luka in Luca tresla po vsem životu. Potem sta precej časa prskala in kašljala, da bi si izkivala peklenški smrad.

Kljub vsemu prijateljstvu pa se je Luka nekoč Luci vendarle izneveril. Luca si je bila namreč zadnje čase vtepla v glavo, da mora na vsakem popotovanju v mesto ali nazaj vsaj trikrat po pol ure počivati. Luka se je bal, da bi se Luca navadila na tako muho; zaradi tega je sklenil, da jo hoče pošteno ozdraviti. V Tržiču si je kupil majhno trobljo, ki se je vekala podobno kakor avtomobil. Ko je Luca zopet jela postajati in ji nobena lepa beseda ni pomagala, je stopil Luka kakih petdeset korakov zadaj za voz in je stisnil iz troblje hreščeč avtomobilski to-to-to-to-to. Tedaj se je Luca povzpela na zadnje noge in jo ucvrla z garami tako po bliskovo, da je Luku, ki je sopihal za njo, v treh minutah izginil konj in voz izpred oči. Šele dve uri pozneje, ko je ves poten primigal domov, ju je spet zagledal.

Zadnja hišica na vasi je bila njegov dom. Pet, šest napol slepih okenc je kukalo skozi vejeve jablan in hrušk. Tu sta z Luca prebivala sama. Od zunaj je bila koča še kar čedna; bila je zidana in prijazno pobeljena. Ali znotraj je bil direndaj; saj drugače tudi biti ni moglo, ker je bil Luka star samec.

Luca je stala že precej časa pred zaprtimi durmi in je nestrpno čakala na gospodarja. Iz dolgega časa je jela žvečiti rože, ki so visele z okenc. Ko je Luka nazadnje vendar že prišel, se je kobila lokavo ozrla in se je zahihitala: hihihihih. Luka se je kujal in je molčal, kakor da ne zna govoriti. Spregel je kobilo in jo peljal v hlev, ji nasul ovsa in odšel, ne da bi bil kaj znil.

Drugo jutro sta se Luka in Luca zopet pobotala; Luka je priznal, da je sam vsemu kriv, ker je kobilo s svojim tototojem tako po neumnem preplašil.

Tako torej sta živela Luka in Luca in leta so minevala: Luci je bilo že kakih trideset, Luku pa kakih pet in štirideset let. Prav v teh zrelih letih ga je Luka pošteno polomil.

Vse čase že je imel Luka, kadar je bil v Tržiču, svojo postajo v gostilni pri Povodniku v Barvarski ulici; tu sta bila on in Luca najbolje spravljena. Luca je dobila najlepši kotic v hlevu in ovsa dovolj, Luka pa je jedel v kuhinji in spal v čedni čumnati pod streho.

Zgodilo pa se je, da so dobili pri Povodniku novo kuharico, ki se je pisala Cenca Kožuh. Ta ni bila več najmlajši katera — prav blizu štiridesetih je že bila —, posebne lepote po Evi tudi ni podedovala. Postavna je še kar bila, ali lasje so ji bili rdeči, lica pa moška in pegasta. Toda imela je pridne roke in kuhljo je znala sukati. Bila je še samska, ne sicer zaradi tega, ker si je samski stan izvolila, ampak zaradi tega, ker je nihče ni vprašal za roko in srce. Še vedno je upala in želela, da pride kdo in jo reši samskega stanu.

Kadar klobas ni, je tudi zelje dobro, si je mislila in se je lotila podkrajškega Luka. Skrbno mu je kuhala, vsakokrat mu je prinesla še kaj posebno dobrega in ga je spraševala, če bi še kaj rad. Ko se je leč spravljal, ga je zadrževala in se je pomenkovala z njim, da ji ni hotelo zmanjkati. Rekla mu je, da je vse predober in da se da ljudem izkoriščati; njegov posel da je hvaležen in da bi si lahko denarja napravil, ko bi ne delal napol zastonj. Po vsej pravici bi lahko trikrat toliko računal, kolikor zdaj za svoja pota računa; tedaj bi pač prišel do česa. Če sam ni potreben, naj pa revežem pomaga. To je tisočkrat bolje, kakor da za bogate meščane in kmete zastonj gara in drugim na kup nosi.

Luka za take besede ni bil gluhi; dobro mu je delo, da kuharica zanj tako skrbi. Prikupila se mu je in rad jo je videl, ne da bi zaradi tega na kaj posebnega mislil.

Nekoč mu je rekla:

»Prav za prav se mi smiliš, Luka. Kakor vol se preteguješ, garaš in se ženeš, pa ne veš za koga. Vse moraš sam, kuhati, prati, šivati, pomivati, nimaš ne pokoja ne miru in še ni vse tako pri hiši, kakor bi moralo biti; to je pasje življenje. Nekoga moraš dobiti, žensko seveda, da ti bo gospodinjala, ti postregla, kadar prideš ves zdelan domov ali kadar zbolíš, in ti življenje olajšala in oslajšala.«

»Hm, hm, saj bi bilo prav,« je omecoval Luka; »ali tako gospodinjo je treba plačati. Kje pa naj vzamem, ko je komaj za sproti?«

»Tako si poišči, ki je ni treba plačati pa da ti še kak krajcar v hišo prinese!«

»Hahaha, rad bi vedel, kako naj to naredim, da bi tako našel.«

»Kar povem ti: oženiti se moraš.«

»Ožeeeniti se!« je zavpil Luka in raztegnil oči in usta na stežaj. »Ože-oženiti se? S kom neki?«

»S kako žensko, to je gotovo, hihih. Treba ti je le resne volje, potem pojde vse lahko.«

»Resne volje imam dovolj. Ali katera me bo pa hotela starega in vsega krivega?«

(Dalje prihodnjič)

Najvišji betonski stolp

Kakor znano, imajo v Parizu Eifflov stolp, ki je najvišji stolp iz železne konstrukcije na svetu. Ta rekord pa hočejo doseči Švedi tako, da bodo zgradili najvišji stolp iz železobetona. V Stockholmu namreč nameravajo nekaj takega, češar ni še nikjer drugod na svetu. Po načrtih konstrukterja bo stolp 380 metrov visok ter ga bodo postavili na starem razstavišču. Načrt je izdelal prof. Asplund, ki je določil, da bo na vrhu stolpa razgledna ploščad, s katere bo lep razgled po mestu in okolici. V višini 80 metrov bo velika restavracija, h kateri bodo gostje prišli v naglih dvigalih. Ta restavracija bo tako velika, da bo v njej lahko naenkrat obedovalo 430 ljudi, medtem ko bo na vrhu narejen bar, v katerem bo prostora le za 30 ljudi. Na vrh stolpa bodo goste dvigala tri na dvigala. Kakor že rečeno, bo novo velikansko poslopje zgrajeno vse iz cementa. Financirala pa ga bo švedska cementna družba Skansk Cement. Potemtakem bo novi velikanski stolp le velika in precej draga reklama za njen cement.

Bombe iz moke

Močno brodivje ameriške zračne sile, sestojče iz kakšnih sto aparatov, med njimi 30 težkih bombnikov, je izvršilo prve manevre nad Newyorkom. Šlo je za to, da preizkusijo, kako bi bilo, če bi sovražnik napadel metropolo s strani Atlantskega oceana. Letalci so namesto pravih bomb metali vreče z moko, ki so se ob udarcu na tla razpočile in markirale zadetek s svojim belim oblakom. Ko so letala odvrгла za kakšnih 500 takšnih »bomb«, se je izkazalo, da obrambni ukrepi, ki jih je organizirala ameriška vojna mornarica s pomočjo najnovejših motornih ladij za obrambo proti zračnim napadom, ne dajejo nobenega jamstva, da bi letalski napad v resnem primeru ne uspel.